

اینترنت چگونه زندگی ما را همزیستی مسالمت آمیز می‌کند

محسن سمسارپور

افرادی که اواخر دهه ۱۳۵۰ به دنیا آمده‌اند آخرین کسانی هستند که بدون اینترنت بزرگ شده‌اند. احتمالاً بسیاری از افراد، نسل پدران خود را به یاد دارند که پشت میزهای اداری از صبح تا عصر را سپری می‌کردند، بدون این که اینترنت و تلفن همراه داشته باشند.

می‌شوند و از همین راه و با استفاده از همین ابزارها درآمد کسب می‌کنند.

بومیان دیجیتال در فضای دیجیتال و با استفاده از ابزارهای دیجیتال مشغول به کار

محل سپری کرده‌اند و لحظاتی که بیکار بودند بیشتر با دوستان سپری می‌شد. بازی‌های رایانه‌ای، نوجوانی برخی از آنها را شکل داده بود، البته بازی‌هایی که شاید امروز بسیار ساده به نظر برسند. از آتاری، میکرو و سگا گرفته تا بازی‌هایی که روی اولین رایانه‌ها اجرا می‌شد، همه نوجوانی و جوانی مهاجران دیجیتال را ساخته‌اند. در مقابل با نسلی مواجه هستیم که وقتی چشم به دنیا گشوده‌اند فناوری پیشرفت کرده بود و اینترنت وجود داشت. این نسل با اینترنت بزرگ شده و زندگی را به سبک دیگری تجربه کرده‌اند. دریای اطلاعات در دسترس آنها بوده و به هر چیز که می‌خواهند دسترسی دارند. نوع یادگیری این نسل با نسل‌های قبل متفاوت است و همیشه تلاش می‌کنند در کمترین فاصله زمانی به اطلاعات مورد نظر خود دسترسی پیدا کنند. این نسل به بومیان دیجیتال معروف هستند. کسانی که میزان تسلطشان به فناوری‌های روز برای نسل‌های قبلی قابل باور نیست. بومیان دیجیتال در عصر فناوری به دنیا آمده‌اند و فناوری اطلاعات و ارتباطات برای آنها بسیار طبیعی و بخشی از زندگی روزمره است. از سنین کودکی با رایانه، اینترنت، گوشی و... آشنایی دارند و این ابزارها در دسترس‌شان بوده است. اجتماعی هستند و دوست دارند شبکه‌های اجتماعی آنلاین را تجربه کنند.

برای دریافت اطلاعات و یادگیری از منابع روز دنیا استفاده و سعی می‌کنند از آموزش‌های چندرسانه‌ای و آنلاین در کنار زندگی روزمره خود بهره ببرند. توانایی پردازش ذهنی موازی و غیرخطی را دارند، چندوظیفه‌ای و فعال هستند و به سرعت اطلاعات را پردازش می‌کنند؛ بنابراین به انجام همزمان چند وظیفه تمایل داشته و توانمندی تعویض یک وظیفه را با وظیفه دیگر دارند. با توجه به سبک زندگی‌شان، خستگی ذهنی بیشتری نسبت به خستگی جسمی را تجربه می‌کنند. معمولاً تحمل محیط‌های کند و آرام را ندارند و علاقه‌مند هستند کارها را به سرعت انجام دهند. به دلیل میزان زیاد درگیری با فناوری، مهارت بالایی در استفاده از آن دارند. معمولاً

کسی به یاد نخواهد آورد!

گرچه امروز دنیا به سمت عدم قطعیت در حرکت است و پیش‌بینی‌ها ارزش خود را از دست داده‌اند، اما می‌توان حدس زد در آینده‌ای نه‌چندان دور کسی زندگی بدون اینترنت را به یاد نمی‌آورد. البته شاید این نوع از زندگی برای همیشه به تعدادی رکورد در پایگاه‌های داده تبدیل و ثبت شود، اما این را که واقعاً کسی بدون اینترنت بزرگ شده باشد و زندگی کند را به‌زودی دیگر روی زمین نخواهیم یافت. جذاب و ترسناک است که بخواهیم بگوییم دیگر روی این کره خاکی کسی نیست که بدون اینترنت زندگی کرده باشد. البته این روزها پروژه‌های مختلفی در جهان برای ایجاد راهکارهای مناسب برای کودکانی که در مواجهه با اینترنت قرار می‌گیرند، در حال اجراست. یکی از این پروژه‌ها در تلاش است قوانینی را برای استفاده کودکان وضع کند که در آن هم محتوا و هم نحوه دسترسی کودکان لحاظ شده و برای سنین مختلف منع قانونی در نظر گرفته شده است تا کودکان با توجه به سن و شناختشان بتوانند از اینترنت استفاده کنند. احتمالاً این نسل همان نسلی است که دیگر به یاد نخواهد آورد کسانی روی زمین زندگی می‌کردند که قبل از ظهور اینترنت به این دنیا آمده بودند و بدون آن زندگی می‌کردند.

مهاجران دیجیتال، بومیان دیجیتال

نسل اواخر دهه ۵۰ و اوایل ۶۰ به مهاجران دیجیتال معروف هستند. البته افرادی که قبل از این نسل هم به دنیا آمده‌اند می‌توانند به خواست خود یا به اجبار مهاجرت دیجیتال داشته باشند. به بیان ساده اگر افراد نسل‌های قبل برای پرداخت قبوض تلفن و آب و برق پای صندوق‌های بانک می‌رفتند، امروز همه آنها از روش قبلی مهاجرت کرده‌اند و با استفاده از ابزارهای الکترونیک و فناوری‌های روز، قبوض خود را پرداخت می‌کنند. اکنون حتی نسل‌های قبل‌تر از دهه ۵۰ یعنی بسیاری از پدرها و پدربزرگ‌ها، مادرها و مادربزرگ‌ها نیز از گوشی‌های هوشمند استفاده می‌کنند و در شبکه‌های اجتماعی حضور دارند. مهاجران دیجیتال، کودکی خود را در باغ‌ها و کوچه‌های

خره‌بین

سیر تکاملی ارتباطات دیجیتال

1997

اتاق‌های گفت‌وگو

اتاق‌های گفت‌وگو را در ایران اغلب با یاهو مستجر به یاد دارند. امکاناتی که یاهو در آن روزها به کاربران می‌داد موجب شده بود افراد بتوانند به صورت گروهی از جای‌جای جهان با یکدیگر به صورت متنی و بعداً صوتی صحبت کنند. البته این اتاق‌های گفت‌وگو بعدها با استقبال خوبی روبه‌رو نشدند و امروز دیگر اثری از آنها نیست. یاهو مستجر هم دیگر به کاربران خدمات ارائه نمی‌دهد و پایان کار خود را اعلام کرده است.

اولین پیام متنی ۲۵ سال پیش فرستاده شده است. مهندس نیل پایپرفر، اولین پیام کوتاه متنی را در ۳ دسامبر ۱۹۹۲ فرستاد. او پیام «کریسمس مبارک» را روی یک رایانه نوشت و آن را به تلفن ریچارد جارویس، رئیس ودفون فرستاد. این یک شروع ساده بود. این مسیر ابتدا از ارسال پیام از یک رایانه به یک تلفن همراه شروع شد، ولی در آینده‌ای نه‌چندان دور امکان ارسال و دریافت بین دو تلفن همراه به وجود آمد.

پیامک

تام لینسون برای ایجاد پست الکترونیکی، @ را به عنوان نماد ایمیل در نظر گرفت. فرمت کلی این علامت به صورت user@remote format است. او نماد @ را از صفحه کلید رایانه به معنی ارسال پیام از یک رایانه به رایانه دیگر انتخاب کرد. البته ایمیل نه به شکل امروزی بلکه به معنای ارسال یک پیام از یک رایانه به رایانه دیگر قبل از ایجاد اینترنت در سال ۱۹۶۵ در دانشگاه ماساچوست تست شده بود.

1971

ایمیل

اگر مطالب این صفحه را می‌پسندید، عدد ۷۱۸۴ را به شماره ۳۰۰۱۱۲۲۶ پیامک کنید